

La conferència

Títol original: *Die Wannseekonferenz* **Direcció:** Matti Geschonneck **Guió:** Magnus Vattrodt, Paul Mommertz **País:** Alemanya **Durada:** 111 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama
Interpretació: Philipp Hochmair, Johannes Allmayer, Maximilian Brückner, Matthias Bundschuh, Fabián Busch, Jakob Diehl, Lilli Fichtner, Godehard Giese, Peter Jordan, Arnd Klawitter, Frederic Linkemann, Thomas Loibl, Sascha Nathan, Markus Schleinzer, Simon Schwarz, Rafael Stachowiak **Fotografia:** Theo Bierkens **Distribuïdora:** Flins y Pinículas **Estrena a Espanya:** 13/05/2022
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en català

SINOPSI

El 20 de gener de 1942, destacats representants del règim nazi alemany es van reunir en una vil·la de Berlín-Wannsee per a una reunió que va passar a la història com la Conferència de Wannsee, en què es va decidir l'assassinat sistemàtic d'11 milions de jueus. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Dotze homes sense pietat

La pel·lícula resulta encara més inquietant perquè no busca ni l'efecte ni l'efectisme de les conseqüències, sinó la trivialitat i atrocitat de les causes

Aquesta pel·lícula de l'alemany Matti Geschonneck acaba de guanyar el gran premi del BCN Film Fest i no és complicat saber per què: és un relat fred, deshumanitzat i esgarrifós de la reunió que el 20 de gener de 1942 van mantenir alts funcionaris i militars nazis per concretar i fer oficial el que es coneix com la 'solució final', és a dir, l'extermini massiu de jueus a tots els territoris sota control alemany. Aquesta macabra reunió va passar en una vil·la al barri berlinès de Wannsee, i la pel·lícula se centra en el lloc dels fets, els participants i les actes que en van quedar registrades.

Encara que el brancatge que li ofereix al director aquesta història podria portar-lo a la temptació de perdre-s'hi, Geschonneck no ho fa, va al supurant gra: descripció gèlida dels representants nazis, la familiaritat i tensions entre ells, en primer pla la presència dura i perillosa de **Reinhard Heydrich**, el convocant i la veu del Führer allà, i una densitat en l'ambient espessida per precaucions, recels i pors de quedar en dubte i assenyalat.

La posada en escena és intel·ligent i sòbria, cercant els plans i contraplans que aconsegueixen establir la viscositat de l'ambient i les diferents relacions entre ells, de poder, de prujia, d'interessos i de supervivència. Els diàlegs, en la seva brutalitat, estan basats o trets dels arxius (rescatats el 1947 i usats en els judicis de Nuremberg), de manera que a qualsevol espectador li sonen com el cascavell d'una serp. La concisió del relat, que no s'encalla en els detalls del transcurs de la guerra (l'exèrcit americà hi va entrar unes setmanes abans, després de Pearl Harbor, i l'exèrcit rus contraatacava), el fa veloç i directe a enfocar la duresa i la insensibilitat, d'aquesta frivolitat inhumana a l'assumpció del crim. Sense buscar ni l'efecte ni l'efectisme de les conseqüències, sinó la trivialitat i atrocitat de les causes, i això fa la pel·lícula encara més inquietant.

Tots els actors, aquests 'dotze homes sense pietat' (algun més), estan realment a l'alçada dels seus esmolats ullals i gairebé sense polir-los amb la pedra de tòpics i clixés.

Oti Rodríguez Marchante - ABC